



רב"ט טאובליב דני

4673136

בן פני וצבי

נולד ב- כ"ב תמוז תש"ל 26.7.1970

התגייס לצה"ל ב- 15.2.1989

שרת בחטיבת גולני

נפל ב- י"א תמוז תש"ן 4.7.1990

בעת מילוי תפקידו.







## דני סארליב

בן פני וצבי. נולד ביום כ"ב בתמוז תש"ל (26.7.1970) בארגנטינה. דני היה בן שלוש כשעלתה משפחתו לישראל והתיישבה בקיבוץ דפנה. חבלי הקליטה של המשפחה לא היו קלים. ילדי הגנון לא זיכו אותו בקבלת פנים חמה, אך דני לא הגיב על יחס הילדים כלפיו, כי כבר אז ניכרה בו עדינות נפש. מגיל צעיר ניחן בסקרנות, חוש הסתכלות והבחנה. הוא עלה לכיתה א' עם ילדי 'גן-עופרים' והמשיך במסלול הרגיל, מבית-הספר היסודי לתיכון 'הר וגיא'. הוא היה ילד שקט מטבעו, ביישן מעט, אבל אלה שהכירוהו מקרוב יודעים לספר על אישיותו המיוחדת ועל נחישותו המתמדת להשתלב במסגרות החברתיות שבהן גדל. דני ידע למלא את עולמו ולהעסיק את עצמו מבלי להזדקק לאחרים. פה ושם, בשיחות נפש יחידות, היה נפתח וחושף את עצמו. הוא לא היה דברן, צניעות היתה אחת ממידותיו הבולטות, והוא השרה סביבו שקט ושלווה. הוא עבד בנגריה בזכות תבונת כפיו אבל צוות המדגה ביקש שישתלב אצלם. ערב גיוסו לצה"ל השקיע דני באימוני כושר. בחדרו היו מכשירי ספורט, שבאמצעותם נתן פורקן למרץ האגור בו. הוא הקדיש מזמנו לאימוני ריצה ולחדר-הכושר. ואכן הופעתו היתה מוצקה ושופעת בריאות. דני התגייס לצבא בפברואר 1989 והתנדב לשרת בסיירת גולני. הוא סיים קורס מ"כים ומפקדיו וחבריו מעידים שהיה חייל טוב, ממושמע, שהקפיד מאוד שהכול ייעשה ללא דופי. היתה בו פדנטיות ושאיפה לביצוע מדויק. בשלב מסוים עזב דני את הסיירת ועבר לשרת בגדוד. ידו נפגעה והוא אושפז בבית-חולים, וכשהשתפר מצבו הוצב בתפקיד נהגו של אלוף פיקוד הצפון. השאיפה לחזור ולהיות חייל קרבי לא הרפתה ממנו, והוא שוחח על כך עם האלוף, שהבטיח לעזור לו. דני נפל בעת מילוי תפקידו בי"א בתמוז תש"ן (4.7.1990). הוא ניספה בתאונת-דרכים קטלנית בכביש ראש פינה-קרית שמונה, בדרכו חזרה לבסיס לאחר ביצוע המשימה שהוטלה עליו, הסעת נשיא המדינה בין אתרים שונים. דני הובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בבית-העלמין בקיבוץ דפנה. בן עשרים היה בנופלו. השאיר אחריו הורים ושלוש אחיות - דורית, נעמי ומיכל. קווים לדמותו נרשמו בחוברת שיצאה לזכרו.

'יהי זכרו ברוך'



# תעודת לידה

ACTA NUMERO Cinientos cincuenta y siete  
 EN San Ramón de la Nueva Rioja Departamento de Rioja  
 Provincia de Salta, República Argentina, a Feo  
 de Agosto de mil novecientos setenta  
 Yo, Fanny de Vilagra Acosta Encargada del Registro del Estado Civil  
 y Capacidad de las Personas, procedí a inscribir el NACIMIENTO de:

**NACIDO**  
Gustavo Gabriel TAUBLIB de sexo  
masculino nacido el veinticinco de Julio  
 de mil novecientos setenta en Orán  
Salta a horas 1:15 hijo de

**PADRE**  
Gregorio Taublib M. 5931621  
 de veinticinco años, domiciliado en  
Uriburu 226, de nacionalidad  
argentina, de profesión comerciante  
 hijo de Bernardo Taublib y  
 de Dora Blatt

**MADRE**  
Fanny Beatriz Chertkoff M. 6056851  
 de veinticinco años, domiciliada en  
Uriburu 226, de nacionalidad  
argentina, de profesión g. doméstica  
 hija de Naum Chertkoff y  
 de Catalina Belinoy

Esta inscripción se efectúa:

**TESTIGOS**  
 Don Eduardo Arturo Villar M. 14250189 de treinta y dos  
 años, de estado casado de nacionalidad argentina, de profesión  
operario agrario y domiciliado en 20 de Febrero 353  
 y Don Luís Suárez Puentes  
M. 2113234 de veinticuatro años, de estado casado  
 de nacionalidad argentina, de profesión comerciante  
 y domiciliado en Cañon 429

Según las declaraciones prestadas por: el padre

Documento Nacional de Identidad del inscripto N° 2131545

Leída el acta se ratifica en su contenido, firmándola conmigo el declarante y los testigos.  
Gustavo Gabriel Taublib  
[Firma]  
[Firma]  
[Firma]



# תמונות ילדות



## דו קרב האריות

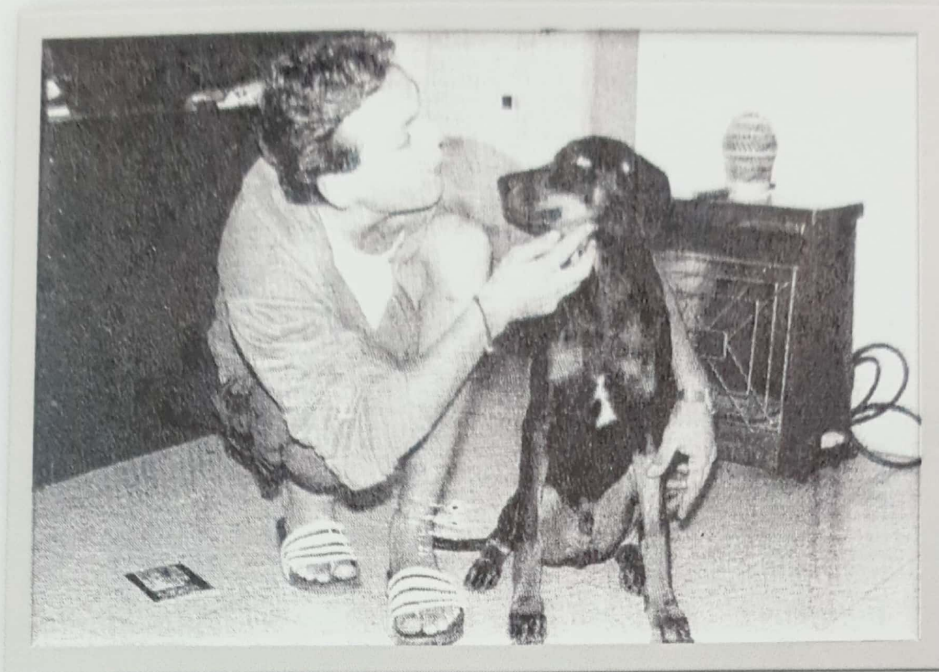
האריות נלחמו. מדוע נלחמו האריות, מי מהם ניצח? יום אחד, ביער, עבר צייד וכלבים אחריו. הצייד פתח בשד נבלות כמלכודת לחיות היער. אותו זמן היו האריות על העץ, עוקבים אחר הצייד. כשהתרחק, קפצו למטה ויחרחו בכל מקום כדי למצוא את האוכל. חיפשו חיפשו ובסוף מצאו. האריה שהגיע ראשון אל האוכל – אכל כמעט את הכל. בא עוד אריה ומאוד התרגו שלקחו לו את כל האוכל. גם הוא רצה לאכול אך לא נשאר לו. קפץ האריה על חברו דו קרב אכזרי התחולל במקום. בסוף הקרב היה האריה השבע – מת. והאריה הרעב, היה המנצח.

דני, בן 10





# דני זיל





מכתב זיכרון -  
הנכם מוזמנים לטקס  
סיום קורס פכ"ם  
שיערך  
בתאריך: 12.10.39  
בשעה: 11.00  
ב: אגף חינוך ביטחון  
בברכה  
ספקד החטיבה  
נא לדייק!



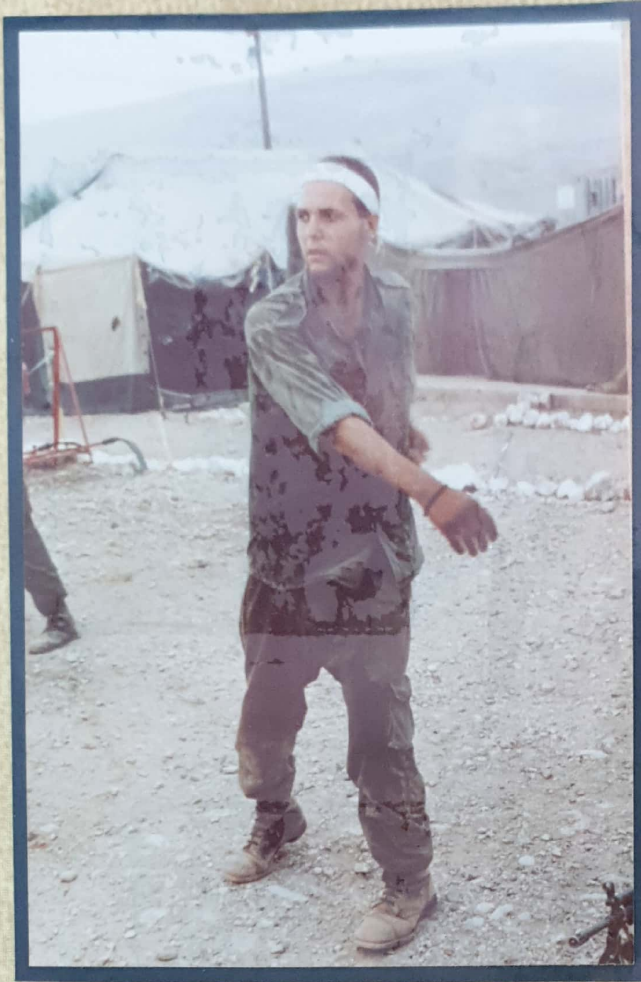
# מתקופתו הצבאית





נעמי

תמיד כשאני עוברת במקום התאונה עולה בי  
הרצון שלא יעברו שם סתם.  
שידעו שהקטע הזה של הכביש חשוב. זהו  
כביש חדש ופתאום נעשה שקט, הגלגלים של  
האוטו מרעישים פחות עד שעוברים את  
הסבוב המסוכן.



**בצבא**







# סיפור מותו של דני

**נהגו של אלוף  
פיקוד הצפון  
נהרג בתאונה**

מאת שרגא אשל. כתב: ירעזת אחרונות -  
דני סאוכליב, 27, בן קיבוץ רסנה שבגליל,  
שניימש כמותו של אלוף פיקוד הצפון, יוסי סלר,  
נהרג אתמול בתאונה, כשמכונית האלוף  
התנגשה באוטובוס, אגרי.

9 מנוסעי האוטובוס נפצעו, מהם 4 במצב בינוני  
עד קשה. האלוף לא היה במכונית.  
אתמול בצהריים, יצא דני סאוכליב מקיבוצו  
של האלוף בדרכו לביתו, שבקיבוץ רפנה. על  
כביש ראדפינה - קרית שמונה, קרוב לצומת כח,  
ניסה לעקוף מכונית - ואז התנגש חזיתית באוסר  
בוס שבא ממול. מכונית האלוף הועפה ונמחצה  
כליל וסאוכליב נהרג במקום.







שורשים לא נעקרים לעולם  
 הם חורטים וחרוטים  
 בתוך כל הארץ הזו  
 הם מפוזרים  
 ומצמיחים עצים חדשים.  
 דבורה בהן,  
 לשעבר סמלת סעד בגולני

## נפרד מנהג, נפרד מידיד



בנוכחות אלוף פיקוד הצפון יוסי פלד הובא  
 אתמול למנוחות דני טאובליב ז"ל, בן 20,  
 מקיבוץ דמנה, ששירת כנהגו של האלוף. דני  
 נהרג שלשום בתאונת דרכים, כאשר נהג  
 במכונית האלוף. יוסי פלד לא היה במכונית.  
 "חייבים לגמור עם הקטל בדרכים", אמר  
 האלוף פלד. "דווקא אנו, שמחמירים - קרה  
 לנו אסון כזה בבית". למעלה: האלוף ובני  
 המשפחה. משמאל: דני טאובליב ז"ל.  
 (כתב: שרגא אשל; תצלומים: עמיקם חורש)

57/90





מתוך דוח התאונה של הפרקליט הצבאי:

בתאריך 4 יולי 90, בשעה 14.00 לערך, בכביש ראש פינה-קרית שמונה (כביש מס' 90 ק"מ 460.5), נהג רב"ט טאובליב דני ז"ל ברכב צבאי מסוג נוסעים. החייל החל בעקיפת רכב פרטי שנסע לפניו, כשממולו הופיע אוטובוס אזרחי, ובשל כך ארעה תאונה חזיתית, שכתוצאה ממנה הועף הרכב הצבאי לאחור ואילו האוטובוס האזרחי סטה לעבר שיחים שבשולי הדרך הימניים. הנסיעה במהלכה מצא דני את מותו הייתה נסיעה בעת מילוי תפקידו הצבאי, מאחר שהסיע במצוות מפקדו את נשיא המדינה מיעד אחד ליעד אחר, ובשעה שהיה בדרכו חזרה ליחידתו לאחר מילוי משימתו.

סא"ל, פרקליט צבאי



# כותבים לזכרו

דני, בן יקר שלי

יום יום אני חושב מה לכתוב, איך להגיד, ולא מוצא את המילים. כאילו שהכל נסגר.

מאותו יום רביעי הנורא, לא מסוגל לחשוב, לתפקד.

כל מפשי הם מכורח המציאות והרצון להמשיך, אבל... קשה דני - קשה לחשוב שאתה לא פה, זה לא נקלט.

הזמן חולף והכל סביבי ממשיך כאילו שום דבר לא אירע.

קשה לראות שאנשים שמחים, קשה לראות שאנשים מתפקדים.

אצלי החיים נעצרו באותו רביעי ביולי.

אני הולך לישון עם דמותך מעלי, מתעורר - איתה.

הדמעות חונקות את גרוני יום יום, דקה דקה. איך אפשר דני איך?

היית ניצן, אפילו לא פרח וכבר נקטפת. היכן הצדק?

שעות היינו יושבים ומדברים, מתכננים את עתידך. אמרת שאחרי הצבא תחזור למשק, לקבוצה, לשנות דברים. חלמת על קיבוץ אחר, טוב יותר, תענוג יהיה לחיות בדפנה. הייתי מקשיב לדבריך ומתמלא נחת ואושר.

היום הכל הפך לחלוטם בלהות. אני שואל: מדוע יש אנשים שכל תכניותיהם מתגשמות, החלומות. ואתה, אלוהים, אתה שמגיל צעיר הספקת לחלק כל-כך הרבה אושר ואהבה, כל-כך הרבה אור הקרנת על כולנו, שמגיל צעיר חפשת יושר, למה כל זה נקטף?

כשאני עומד מול קברך, דני, מסתכל על האבן הלבנה, אני שומע אותך מרגיע, מנחם: אבא, אל דאגה, טוב לי גם פה, גם פה אני מאושר. ואני חושב: טוב לך בן שלי, אבל לנו אתה חסר. הגעגועים קורעים לנו את הלב, בלי להתחשב. אין נחמה בני.

אני רוצה להיות חזק, "להתגבר", אבל קשה לי. טירוף לחשוב שלא אוכל לשמוע את קולך כמו בכל יום שיש כשהיית מגיע הביתה: אבא, מה קורה? אבא, המים רתחו. חמש דקות אני הולך לחדר כושר ואני אצלך. הייתי מגיש לשנינו קפה או צלחת מרק צח עם שקדים ושומע ממך על החוויות מהפיקוד, ושוב שומע על הרצון העז לחזור להיות קרבי, וגם אומר: תסתכל פה בצד, תראה את התג של גולני.

אהיה תמיד גאה בך, דני, כבן, כחבר וידיד, גאה על התגים של גולני וגם של פיקוד הצפון, והכי הכי על היותך בן-אדם נפלא.

רק שאלה אחת יש לי אליך, היכן שאתה נמצא, האם תוכל להסביר לי מהיכן לוקחים כוחות להמשיך לחיות.

שלום לך בן יקר שלי.

אבא.





כבר תלפיש ימים שאני מאקבה לך  
יחבה ספרו, מאמץ  
ואגרה לא בא ולא אבא יותר

אבל שישאר ~~ששאר~~ לאט לאט,

א'ק הלכתי אל'גרא גולדק 3

דולק כל-כך וחלק כל-כך

ולני שאר י'ק הבלב, ה'כחול, ה'שאלג

אזירה ה'אמר לך שלום

שלום לך י'ב'3

שלום לך אב'ר

שלום לך ד'ל

אלהן

5.8.90

פני, שכונתנו אופקנו

אשהחפיר כנס אחץ לאיתנו

אות שאחת יחיים שפיתר בתוכנו,

כבר איננו!

תמיד איכזר אותך פני

אקצ'רנישאר פינה כסיהי אסקי

פייה שסום פני,

פייה רען שם אמצעה

אזם אום היינק בודף אפסאים

זכור אותנו ...

כי כולנו פה זוכים ואופקים איותך.

דני יקר,

שעה לילה מאוחרת חקבוצ שכל כך אהבת כולו חשור.

המטרה בחוץ משקשקת, ורעש הג'יפ של השומר לילה חלף  
בחלונ'י.

אני בחדרי הקטן מול מנורת הלילה שקבלתי ממך במתנה  
כשחזרת מ'יוון.

מחקשה להרדם!

לכאורה החיים בקבוצ חזרו למסלולם.

חלפו כבר מספר ימים מיום התאונה הנוראית ששינחה כל כך  
את חי'י'ני. ולקחה מאחזנו אוהך שכל כך יקר היית לנו.

דני המוד הימים שחולפים מלמדים אותי אה האמת האיומה.

וככל שחולפים הימים הגעגועים יותר ויותר חזקים.

לפעמים נדמה לי שכשהיית בין החיים לא הבנתי עד כמה  
אני אוהבת אוהך דני.

והיום כשאני כל כך בלעדיך - אני למעשה מבינה.

ממך נשאב כח להמשיך... ובשבילך נהיה חזקים.

היה שלום אה יקר

שלך לעולם

דורית



אמורים הווא כמו גן כה כנה צמן הווא יורב צינה  
וקול - עוד ברו - שא איכט עו מה רעו שם הכוח  
רעו עו מעין איתו מה הכוח רועם

העיקר שיהיה יפה,  
וצני הווא עמו יפה!

כך בקני וכל כך מאושר  
יפה מהפנים ויפה מהחוץ  
יפה לעולם ויפה לקרובים  
יפה לאותו ויפה אחרים  
יפה הישעו.

כמה כאנה נבר יש, שאפשר אומר אלה כנה חנה  
היא שאפשר לעשה סליח צנה?  
אזאגאגא.

אכשו הווא חנות ואוסי קנה אבר וכן הווא רצני  
כל כך.

תהיה מאושר ויפה גמ שם, כי ככה אנתוני יוצאים  
לאתה.

מי יתן וארצותיה תיפץ בישיבתם  
אנתנה - קבוצת צני  
(כתב אביטל)

# חברים כותבים ונפרדים

חברים מגדוד 12

ורדי

איתי הוא היה תקופה ארוכה במשגב עם. היינו עושים האונות לקשר. היה לנו ממש טוב. גיליתי אותו. הוא היה ממש בן-אדם. כמה שהיו עושים לו הוא לא היה מחזיר. למשל בשמירות, אם היו מאחרים להחליף אותו הוא לא היה משיב למי שעשה לו באותה מידת איחור. מצד שני, פעם הלך מכות עם אחד החבר'ה מהפלוגה. אחר כך לקחו אותו לברור עם המ"פ. "גו מה נגמר", שאלתי אותו, והוא אמר לי - "ברור שהמ"פ לא העניש אותי אלא את ההוא".

אגיל

היה לנו תרגיל לש"ב (לחימה בשטח בנוי) בטירונות. אני שכבתי והתחזיתי לחולה. אנשי הסגל לא התייחסו אלי ודני החל לריב איתם ולהתאונן על כך שאינם מטפלים בי. ולא ידע את האמת שבעצם אני חולה מדומה. הוא היה קבוצניק שונה - לקבוצניקים יש תמיד מעין סנוביות, אבל הוא היה בסדר גמור, לא שחצן, סחבק של כולם. כששרתנו במרג' עיון, הוא הגיע לשם כבר בתור נהג. הוא התלבט, איפה ישן - עם המפקדה אליה היה שייך באופן פורמלי או איתנו. הוא העדיף לישון איתנו.

יריב (המ"מ של דני בגדוד )

הוא היה טיפוס מאוד רגיש וישר. היה חשוב לו היחס בין החברים. הציק לו מאוד, כשהוא הגיע למחלקה וזה לא היה קיים. הוא סבל מכך הרבה. יום אחד בידוחם הוא בא אלי עם דמעות בעיניים ואמר לי: "אני לא מסוגל להמשיך ככה" ואני הבנתי אותו אבל לא יכולתי להדאות לו את זה. אמרתי לו שאין לו ברירה והוא צריך להמשיך. לאט לאט הוא התאקלם. כשהגענו למוצב "נרקיס" (ע"י מטולה) הוא פשוט פרת. זה היה שלב שהחבר'ה כבר השתנו, הכירו אחד את השני וכבר היתה בנייהם מעורבות ועזרה הדדית הרבה יותר גדולה. בתרגיל חטיבה פתע הוא היה הקשר שלי. ירדנו לאזור "בקעית". היה גשם והלכנו כעשרה קילומטר עד ליעד התקיפה. וממש לפני שהתחלנו לתקוף, דני בא אלי ואומר לי שהוא לא מרגיש את היד. שלחתי אותו לחובש, והחובש אמר לי שהעסק חמור, דני לא יוכל להמשיך בתרגיל.





צבא	הגנה	לישראל
ד.צ	02358	
יח'	בחמרוז	תש"ן
11	ביולי	90

משפחת טאובליב היקרה.

4673136 רב"ט זני טאובליב מצא אח מוחו בכביש ראש פינה -  
קריח שמונה כ - 3 ק"מ צפונית לצומח כח ביום רביעי י"א  
חמרוז תש"ן 4 ביולי 90.

דני נספה בחאונח דרכים. היה חייל למופח, חברותי, מקובל על  
חבריו ומפקדיו. שאף לחזור לתפקיד לוחם אותו חדל לבצע עקב  
הורדת פרופיל רפואי.

חיילי ומפקדי היחידה ובראשם אלוף הפיקוד משתתפים בצערכם  
ומביעים את תנחומיננו.

סא"ל איטח יהודה  
מפקד מחנה פיקוד צפון

טאובליב דני זיל

1970-1990

